

[Forsvarsministeren.]

overvejet, kan faa Folk til at tro. Man kan sige, at det er meget *betænkeligt* at gaa længere ned, end til hvad vi fik i 1922. Jeg sigter ikke her til det ærede Medlem Hr. Parkov, han har i den Henseende været forsigtig i sine Udtalelser, samtidig med, at han kritiserede Forslaget paa dette Punkt, men jeg sigter til en vis Del af den konservative Presse; der efter min Mening har været alt for langt ude i sin Kritik.

Forkortelsen af Uddannelsesstiden var det ærede Medlem ogsaa betænkelig ved, særlig med Hensyn til Genindkaldelserne, hvor man sætter de 28 Dage ned til 14 Dage. Han nævnte her, at Reservebefalingsmændene fik en alt for kortvarig Uddannelse ved de aarlige Efteraarsøvelser. Jeg tror, det er en Nødvendighed, at vi gaar ned fra det, vi har i Øjeblikket — om det netop skal være til 14 Dage, kan der naturligvis forhandles om —, for ellers bliver Resultatet, som jeg udtalte ved Forelæggelsen, at en hel Del, maaske af de allerbedste, kan vi ikke beholde som Befalingsmænd i Reserven. Vi hører den ene Gang efter den anden, at naar de skal være en Maaned inde hvert Aar, umuliggør dette det for dem at vedblive at være Befalingsmænd i Reserven; den private Gerning, de har, tillader dem det ikke. Jeg tror derfor, at ved en nøjere Overvejelse af hele dette Forhold, vil ogsaa det ærede Medlem Hr. Parkov komme til at indse, at man her maa noget ned fra det, vi har i Øjeblikket.

Man kan naturligvis, som det ærede Medlem gjorde, beklage, at Musikkørpsets indskrænkes noget, at de i Fremtiden udelukkende opretholdes ved Fodfolket, men det er ogsaa af økonomiske Grunde.

Det ærede Medlem fremsatte saa en Udtalelse angaaende Kystforternes Overgang til Marinen. Han mente, at det paa den Maade, det var stillet op, vilde kompromittere Forsvaret af København. Jeg tror nu, vi har inddelt disse Kystforter paa den rigtige Maade, naar vi har sagt, at en Del af dem er i forsvarsmæssig Henseende ikke noget værd, og de andre kan deles i to Grupper; i hvert Fald en Del af dem kan have deres Betydning for Mineforsvaret, f. Eks. ved en Minespærring omkring København, som vi kendte den under Verdenskrigen 1914—18. Men jeg tror, at det, der har Betydning her, er at komme til Klarhed over, hvad de i Virkeligheden er værd, saa at vi ikke blot beholder dem, fordi vi har haft dem saa og saa længe, men lader dem gaa ud, som ingen Betydning har i forsvarsmæssig Henseende.

Med Hensyn til Flaadens Nybygningskonto udtalte det ærede Medlem Hr. Parkov, at han anerkendte, at man her var gaaet ret betydeligt op, men det var ikke fuldt tilstrækkeligt. Jeg synes egentlig, det er en klækkelig Forhøjelse her, omtrent en Fordobling, og jeg skulde mene, at man meget vanskeligt paa dette Omraade kan komme videre. Jeg har nævnt, at Udrustningskontoen ogsaa er sat noget op i Sammenligning med det, vi har nu.

I det hele taget er jeg naturligvis glad ved, at det ærede Medlem baade har udtalt sig saa sagligt, som han har gjort, og har udtalt, at man selvfølgelig maatte forhandle om dette Forslag, men jeg vil meget advare imod, at man stiller for store Fordringer. Vi er os fuldt bevidst fra Regeringens Side og fra Venstres Side, at vi har et betydeligt Ansvar her, men det konservative Parti har sandelig ogsaa et stort Ansvar, naar vi staaar overfor dette: Skal vi beholde det, vi har i Øjeblikket, eller skal vi gaa over til den moderniserede Ordning, som der her stilles Forslag om. Det kan nemlig blive Spørgsmaalet til sidst, hvilken af de to Ting vi skal vælge. Jeg vil ogsaa sige rent ud — det er jeg aldrig bange for —, hvem tænker egentlig de Konservative paa at lave Forsvarsordning sammen med, hvis de ikke kan faa en Overenskomst med Venstre her paa Rigsdagen? Det er ogsaa en Ting, som man fra den Side maa tage under Overvejelse. De Herrer har et Ansvar lige saa godt som alle vi andre med Hensyn til dette Spørgsmaal. Jeg mener, at det, man her skal befitte sig paa, er at faa en Ordning, der kan holde et Stykke Tid, og der maa vi indrømme, at netop Systemet af 1922 er noget løst. Det har vist sig, at naar vi faar en socialdemokratisk Regering, kan den ganske stille det ene Aar efter det andet sætte Beløbene ned og paa den Maade udmarve det hele. Jeg skulde tro, at man ogsaa fra konservativ Side maa anerkende, at det hele bliver ganske anderledes fastlagt efter Forslaget her, end det er efter Ordningen af 1922. Jeg tror, at naar man taler om disse Spørgsmaal, er der — jeg sigter her ikke særlig til de Konservative her paa Rigsdagen — en hel Del honnet Ambition med. For Eks. med Hensyn til Rytteriets Forhold; Ryttergeneralen med Stab har vi nu haft i saa mange Aar, og saa kan man ikke tænke sig en Ændring for Fremtiden. Det gælder om at skære bort, hvad der ikke strengt taget er nødvendigt, saaledes at Befolkningen kan faa Tillid til — for det er nu en Gang en Nødvendighed — og Respekt for